

Åbyvej 33 (Hundstrup gl. sogn)

Foto/tekst (HJ og IR)

Type ejendom/navn: Beboelse
Matr. nr. 7 n
Ejerlav: Hundstrup by
(11 alm. vurd. 1956 – ejendomsværdi kr.15,000)

Historiske oplysninger:

Huset blev bygget omkring år 1910 af Karen og Knud Knudsen, Knud var uddannet tømrer, men for at få den rigtige fortælling om familien fortalte Karen Knudsen til sin 80 års fødselsdag den 18. juli 1956, dette til Svendborg Avis.

"Taknemmelig selv om også livet tit har været svært, Karen fortæller:

Efter et langt liv i slid og slæb med 14 barnefødsler, og megen modgang er Karen stadig munter og interesseret og udadvendt, ikke en bitter tanke, kun taknemmelighed.

Avisen besøgte hende i hendes lille hyggelige stue, der er fyldt med billeder af børn og børnebørn, og den første bemærkning der falder på tungen, er da også: Her sidder de hyggeligt midt i børneflokk.

Ja siger hun, det er en stor flok. Jeg har født 14, det er mange; men ikke en for mange. Tolv af dem er levende, og de har det alle godt. Det er så rart at tænke på. De er spredt over hele landet, ja en af sønnerne er i Norge. To har jeg mistet; men de er alligevel i mine tanker hvert eneste dag, ja det er de.

Hun bliver lidt tavs den gamle mor, ved tanken på de to, der gik tidligt bort fra hendes omsorg. Ham der hænger der, døde af tuberkulose, han lå tre år på Svendborg Sygehus. Er det ikke mærkeligt? Der blev døbt tre drenge i Egense kirke samme dag. Han var den ene. En anden af de tre faldt i et lille vandhul ved gården, hvor hans forældre boede og druknede. Den tredje blev skibsdreng, han faldt over bord og druknede. Atter tavshed. Det er, som den gamle kvinde prøver at udfinde mønstret i skæbnens mærkelige spil.

Skal vi høre lidt om de 80 år.

Ja det begyndte på Lykkeborg mark i Hårslev sogn på Nordfyn. Der havde min far en lille landejendom. Men den solgte han, og mine forældre flyttede til Egense, hvor min far fik ansættelse på Hvidkilde. Jeg var tolv år dengang. Efter min konfirmation tjente jeg først hos en lærer i Egense, senere hos Niels Jensen på Lindelygården. I disse år blev jeg kendt med min mand. Han var tømrer og fra Hundstrup, men havde været i Amerika. Og da han nu fik arbejde hos tømreren i Egense, var der en der drillede mig sagde til mig at der vist var en mand for mig. Men jeg sagde hånligt, at jeg ikke skulle have en gammel Amerikaner, han var 9 år ældre end jeg. Og så fik jeg ham alligevel, sådan kan det gå.

En tid arbejdede han i Svendborg, men under de store lockouter i 90-erne gik han flere gange ledig i flere måneder i træk. Det kunne ikke gå, vi havde børn der skulle sørges for. Så fik han plads på Brahetrolleborg skovene hos skovrider Kock, Julestormen i 1902 havde væltet en mængde træer i skovene, som skulle laves til tømmer, så der var arbejde nok. Vi lejede et lille hus for 80 kroner om året, et hus der tilhørte skoven, og

jeg fik plads som malkekone på Brændegård. Der var jeg i 15 år, nogen stor fortjeneste havde vi ikke, men det gik.

Så kom min mand til skade ved sit arbejde. Et stykke tid var han uarbejdsdygtig, og da han kom sig, måtte han tage andet arbejde. Han kunne ikke klare sliddet i skoven, men skovridderen sagde: han har fået sit men i skoven, og så længe jeg lever, skal i få lov at bo i huset. Så døde han, og den ny skovrider jog os ud af huset med få dages varsel. Vi var ikke så godt stillet, med 7-8 børn uden tag over hovedet, men så fik vi lov at rykke ind i Møllehuset på Elleskov mølle i Hundstrup. Jeg blev malkerøgter på gården, der hørte til møllen. Imidlertid byggede min mand i sin fritid huset her, og da det var færdigt, flyttede vi ind i det. Så blev jeg malkekone hos Anders Holm i Gundestrup, et hverv jeg havde i 10 år. Der er mange spande mælk, jeg har båret over grebningen gennem årene.

Men nu var vi ved at blive gamle, og da Knud så fik en hjerneblødning og blev helt hjælpeløs, måtte jeg holde op med at arbejde ude. I de tre år han endnu levede, måtte jeg hver dag løfte ham fra sengen og over i stolen, som han sad i om dagen, og tilbage igen om aftenen. Spise selv kunne han heller ikke. Det var en streng tid.

Kan de få pengene til at slå til?

Jeg får jo min aldersrente, 166 kroner om måneden foruden brændselstillæg og andre tillæg. Det går meget godt. Nogle siger, at aldersrentenyderne svømmer i penge. Det kan jeg ikke give dem ret i, men der er ingen grund til at klage.

Der er glad for de har deres egen lejlighed? Da min søn overtog huset, betingede jeg mig, at han skulle indrette et par stuer med køkken til mig ovenpå. Og når jeg ikke kunne klare mig selv mere, skulle han og hans kone tage sig af mig. De unge skal have lov at leve deres eget liv. Men de er såmænd så gode imod mig. Der har aldrig været et skævt ord imellem min svigerdatter og mig. Sønnen og jeg kan godt undertiden have forskellige meninger om et eller andet, men det betyder ikke noget. Og børnene kommer her. Ja det går udmærket. Men hør vil de ikke ryge? Og ud af bogskabet henter hun en æske cigaretter og byder mig en. Læser de en del? spørger jeg, foranlediget af opmærksomheden på bogskabet. Ja det er mit bedste tidsfordriv. Tiden kan jo godt blive lang, når jeg sidder her oppe. Radioen er jeg også glad for. Og jeg har det så godt. Alle mennesker er så flinke og venlige imod mig.”

Den yngste af Karen og Knuds børn, en søn Sigurd Knudsen blev født 8-6-1919, hans kone Anna Knudsen født 10-12-1922, de overtog huset efter Sigurds forældrene, og bor i huset til Sigurds død den 29-1 1999. Anna flytter derefter til en bolig tættere på en af de tre piger, der blev født i hjemmet på Åbyvej. Anna dør den 22-6-2020.

Huset er efterfølgende handlet flere gange.